

BLAHOSLAVENÍ PRONÁSLEDOVANÍ ANEB MISSION IMPOSSIBLE

Pojďte, pohleďte na Boží skutky, tím, co koná mezi lidskými syny, vzbuzuje bázeň. (Žalm 66:5)

Rád bych dnešní shromáždění otevřel vzájemným sdílením o tom, co prožili včera ti, kteří se zapojili do pozvání na večeri...

A i když budu hodně riskovat, zeptám se, zda se přeci jenom někdo odhodlal a sepsal si, po čem doopravdy touží, jaké jsou jeho sny?

Možná si říkáte: *Proč se pořád ptáš na touhu?*

Protože to, že stále máme nějaké touhy a sny, vypovídá o tom, že jsme naživu. A také proto, že **naš život je především putováním srdce**. K srdci **potřebujeme připojit i rozum, poznání a moudrost**. Jádrem života ale není poznání, nýbrž naše srdce. Můžeme říci, že **tam, kde probublává naše touha, tam vždycky o něco jde**. Možná, že tam jde o všechno.

Toužíme po tom, aby **svět správně fungoval**, aby se **dobře dařilo nám i našim blízkým**, aby **nikdo nemusel trpět**, aby všichni **dospěli určitého poznání**. Toužíme po dobrodružství, po **kráse**, po **věrnosti**, po **hluboké radosti**.

Proto se dnes mnozí vracejí ke svému srdci, ke svým pocitům, ke své duši. Dokonce se to provádí jako teambuilding manažerů různých společností. Asi je to dobře, ale na druhou stranu hrozí, že se nám ze zřetele ztratí pravda – pravda o nás, pravda o Bohu.

I dnes bych se rád vrátil k Blahoslavenstvím, protože i ona jsou povídáním o správném nastavení našeho srdce. Základem dnešního slova jsou verše 10-12 z Matoušova evangelia 5. kapitoly:

Blaze těm, kdo jsou pronásledováni pro spravedlnost, neboť jejich je království nebeské. Blaze vám, když vás budou tupit a pronásledovat a lživě mluvit proti vám všechno zlé kvůli mně. Radujte se a jásejte, protože máte hojnou odměnu v nebesích; stejně pronásledovali i proroky, kteří byli před vámi.

Všechna dosavadní blahoslavenství, když se na ně podíváte, jsou **víceméně srozumitelná a přijatelná** – jste-li v duchu chudí, patří vám království nebeské; pokud pláčete, budete potěšeni; jestliže jste tiší, dostanete zemi za dědictví..., jinými slovy: pokud patříte mezi ty neprůbojné, odstrčené, zapomenuté, nebo ty, kterým se příliš nenaslouchá, pak se nebojte, o nic nepřijdete, vaše nevýhodné skóre se nakonec nejenom srovná, nýbrž bude mít navrch.

Co si ale počít s tím, když nás Ježíš prohlašuje za blahoslavené, tedy šťastné, když jsme pronásledováni pro spravedlnost či kvůli němu samotnému? To už zní trochu divně.

Zvlášť, když mnozí mají představu Kristových následovníků jako vojáků, kteří dobývají nepřítelům obsazená území a jdou od jedné vítězné bitvy k dalším a dalším triumfům. Církev triumfující s vlajícími vítěznými prapory. Dobře ale víme, co to v minulosti dávno i nedávno napáchalo škody, když církev usilovala o to, čím nikdy neměla být.

Jak to tedy je? Máme vítězit, nebo být otloukánky světa?

- ***Kdo z Vás doopravdy touží po tom, aby byl pronásledován pro spravedlnost a tupen pro svou víru?***
- ***Je něco, co byste zažili raději, než pronásledování?***

Ježíš rozhodně **neříká: Chovejte se jako trubky**, provokujte tím, jací jste, jak se nemožně chováte, nebo tím, čemu věříte, abyste o to víc byli pronásledováni.

Tomuto blahoslavenství rozumím spíše tak, že je **pozváním k určitým Mission Impossible** – tedy nemožným, téměř nesplnitelným misím.

Možná ty filmy s Tomem Cruisem znáte – jeho **tým je vtažen do boje s lotry**, aby **ochránil ty správné, nevinné, nic netušící lidi**. Používají poněkud neotřelé a značně nezákonné způsoby boje proti zlořádům. Hlavní hrdinové občas visí na startujícím letadle, jindy se honí na motorkách a v autech a ve vlacích a ve vrtulnicích, používají úžasnou technologii, potápějí se bez kyslíkových přístrojů do obřích nádrží, nechávají po sobě střílet, občas jim někdo natluče budku, nebo na ně pověsí kilo Semtextu, který nakonec nevybuchne.

Jejich hlavním posláním je odhalovat podvody mocných, a když to jde, tak jim zabránit v nekalostech. Pro zpestření za hlavními hrdiny občas vybuchne rovnou celý Kreml, nebo něco podobného.

V podstatě je to pohádka pro dospělé. **Pohádka, která říká, že je tu skryté zlo, které se spiklo proti nic netušícím lidem a ty je třeba za každou cenu zachránit.** Problém je, že podle způsobů boje se ne vždycky dají rozeznat ti, kdo stojí na straně dobra a kdo na straně zla.

I my jsme byli tím, když jsme uvěřili, vysláni na Mission Impossible. Nemáme však žádné supermoderní technologie a schopnosti.

- ***Pokusíme se společně vyjmenovat to, co máme k dispozici?***

Na prvním místě jistotu, že i když naše mise často vypadají beznadějně, **stojíme na straně toho, kdo zvítězil.** A tak, i když se nám nezadaří, i když možná dokonce v něčem dostaneme od nepřítele na frak, pak to nic nemění na tom, že jsme na té správné straně barikády a odměna na konci nás nemine.

Určitě ctnosti: láska, naděje, víra, spravedlnost, moudrost, odvaha a střídmost.

Plnou Boží zbroj – helmu spasení, pancíř spravedlnosti, pás pravdy, štít víry, meč ducha, obuv evangelia pokoje.

Určitě tam patří naše **specializace:** učitel, pastýř, prorok, evangelista, apoštol, diakon, správce...

Pak máme speciální technologické vybavení: **dary Ducha svatého.**

A v rukávu máme ještě jedno eso, **supertajnou zbraň:** přímluvnou modlitbu.

Prostinká otázka:

- ***Je něco, co nám chybí a co nám nebylo dáno?***
- ***Jak moc často, to všechno, co máme k dispozici, využíváme k ochraně bližních a k ochraně sebe samých?***
- ***Co nejčastěji používáme?***
- ***Co nepoužíváme vůbec a proč?***

Poznání máme, prostředky také máme, pokud naše srdce zahořelo touhou po spravedlnosti, můžeme se zapojit do boje. Vždycky je dobré začít nejdřív u vlastního srdce.

A určit nezapomenout na to, co je nám řečeno:

Pokud se budeš zasazovat za spravedlnost, která se stará o bezbranné, opuštěné, nevinné, zotročené, pak ti tvé okolí rozhodně nic neodpustí.

Pokud půjdeš jako velvyslanec důvěry v Ježíše, pak si z tebe budou tropit kašpary, budou tě zesměšňovat a ponižovat – tedy nečeká tě zas tak úplně triumf a pohodový život. Ale buď v klidu, to není nic nového, stejně tak se smáli těm, kdo jim už v minulosti přinášeli pravdu.

Každý ten ústrk, každý výsměch do tebe nemají bodat jako jehly, ale naopak je můžeš vnímat jako příčle žebříku, po kterém vystoupáš k nebeské radosti. Myslím, že to je umění, které si nikdo z nás doposud neosvojil, ale nějak vnímám, že je potřeba se ho učit.

Na závěr slova bych rád připomněl modlitbu sv. Františka, která nám dá v tuto chvíli možná nejvíc světla k tomu, co už bylo řečeno:

*Pane,
udělej ze mne nástroj svého pokoje,
abych přinášel lásku, kde je nenávisť,
odpuštění, kde je urážka,
jednotu, kde je nesvornost,
víru, kde je pochybnost,
pravdu, kde je blud,
naději, kde je zoufalství,
radost, kde je smutek,
světlo, kde vládne tma.
Pomoz mi, abych netoužil po útěše, ale těšil,
po porozumění, ale rozuměl,
po lásce, ale miloval.*

*Vždyť, kdo dává, ten dostane,
kdo odpouští, tomu se odpustí,
kdo umírá, vstane k životu.*

Petr Plaňanský (KS Nymburk 1. 3. 2020)

Závěrečné požehnání:

*Človče, bylo ti oznámeno, co je dobré a co od tebe Hospodin žádá: jen to, abys zachovával právo, miloval milosrdenství a pokorně chodil se svým Bohem.
(Micheáš 6:8)*